

Cyklovandr z Pardubic do Hrobu a ještě kousek dál...

Sobota 29. června do soboty 6. července 2024

Sobota 29. června

Odjíždíme z Havířova v 5:08 do Svinova a odtud 6:18 opět do Pardubic. Před půl devátou přijíždíme na nádraží. Tady už na nás čekají Katka s Pavlem. Přivítání obvyklou štamprličkou a už balíme bágly na kola a startujeme.

Radka, Petr, Semiš, Tom, 10M, Vlastík, Katka a Pavel. Odjíždíme do Srnojed a dále do Přelouče, jede se pohodově. Jen nám začíná být docela horko a tak nepohrdneme lehkou koupáčkou v Mělicích v pískovně. Chceme ze sebe jen tak spláchnout prach ze silnice a sednout k pivku někde do stínu. Tady dojíme zásoby z domova, něco jako studený oběd a okolo 15 hodiny nasedáme na kola a šlapeme do Semína. Tady v místní

restauraci si objednáváme pozdní oběd a něco na zapití. Jen je tady poněkud nevrlá servírka. Vlastík si objednává po obědě pivo a ona mu okamžitě odpovídá „A to pivo vám mám donést až do Přelouče?“ Už toho za ten den asi měla plné kecky☺. Vlastíkovi se samozřejmě musíme zasmát, no jak jinak? Cizí neštěstí potěší nejvíce. Ale pivo tu mají fakt dobré, čepují Otokara a Poličské.

Startujeme naše železné oře a jedeme do Kladrub nad Labem. Zlehka nahlédneme do věhlasného národního hřebčína a uděláme si společnou fotku.

Starokladrubští koně, chovaní kontinuálně více než 400 let, představují nejstarší původní české plemeno koní, které bylo zřejmě jako jediné plemeno na světě vyšlechtěno speciálně pro tažení kočárů císařů a králů. Pro ceremoniální účely císařského dvora byli využíváni bělouši, vraníci sloužili také církevním hodnostářům.

Jedeme podél výběhů slavných kladrubských koní - běloušů a vraníků přímo do Týnce nad Labem. Tady je plážička pro nás jako dělaná. Suprová podvečerní koupačka. Rozhodujeme se co dál? Zůstat nebo ještě popojet? Lenost opět vyhrála a nakonec míříme jen do hospůdky „Na Marině“ je to odsud kousek u Labe. Tady večeříme, pijeme pívko a kecáme. Za stmívání se vracíme zpět k pláži a stanujeme. Je tu klid a pohoda.

Najeto máme asi 40 km. Večer se ještě znovu koupeme.

Neděle 30. června

Ráno se na nás opět usmívá sluníčko a tak se jdeme ještě vykoupat a už ve třičtvrtě na 9 odjíždíme přes dědinky Bělušice, Jestřábí Lhotu do ještě menší dědinky Volárna. Tady ovšem mají výbornou zmrzlinku a pivo.

Po krátké pauze fičíme do Velkého Oseku na minerálku. Cesta vede podél Labe, takže žádné kopečky, jedeme na pohodu. U Vypíchlýho voka obědváme. Po výborném obědě leháme do trávy a pauzujeme.

Poté odjždíme přímo k Labi a odtud k soutoku Labe s Cidlinou. Cesta vede lesem, je to pěšina, jen tak co noha nohu mine. Takže posléze vítáme příležitost slézt z kola v přístavišti u soutoku a dát si pivko. Čepují tady Třeboňskou jedenáctku, takže nemůžeme neochutnat.

Odtud už vede krásná cyklostezka přímo do Poděbrad. Tady zastavujeme jen na vyčůrání (byli jsme tady před pár lety) a jedeme dále do Nymburka.

Ve středověku byl Nymburk díky dvojitém hradbám s obrannými věžemi téměř nedobytný. Městské opevnění Nymburka bylo vystavěno na konci 13. století hned po založení města. Kvůli nedostatku kvalitního kamene byly ke stavbě využity cihly.

Fotíme se a jdeme se podívat na pravěkou mohylu. Je to chráněná kulturní památka České Republiky. No asi je věhlasná, ale my kulturní barbaři vidíme za sklem jen skrčenou kostru.

Unikátní nález skříňového mohylového hrobu z pozdní doby kamenné – eneolitu (3 600 př. n. l.) je důkazem dávného pravěkého osídlení

města. Hrob s megalitickým kamenným obložením, ve kterém ležela kostra muže v mírně skrčené poloze, byl objeven v roce 1994 při archeologickém výzkumu v ulici Na Příkopě.

Odtud šlapeme dál na tradiční Postřizinské pivo přímo do Hrabalova postřizinského pivovárku. Ale bohužel mají tu jen lahváče. No co už i tak ochutnáme. Přijeli jsme prostě pozdě.

Tak ještě rychle vykoupat se do jezera na Sadské, pak večere v Modré hvězdě a potom do blízkého borovicového lesa stanovat. Sice nás cestou chytila krátká přehráška, ale nám to nevadí, stavíme stany, štamprlička na závěr dne a jdeme spát.

Najeto máme cca 50 km.

Pondělí 1. července

Ráno nám sice neprší, ale sluníčko je schované za mraky. My chvíli po deváté vyjíždíme do centra Kerského lesa. Přesněji ke Svatojosefskému prameni, abychom to pivo trochu prostřídali s minerálkou.

Pramen svatého Josefa byl vyhlouben v roce 1934, ale jeho dnešní podoba pochází z roku 1985, kdy byl pramen navrtán až do hloubky 89 m. Minerální vodě z něj se mezi místními říká „Kerka“. Josefský pramen v Kersku je kyselka podobného složení jako poděbradské minerální vody a jeho voda sem stéká po zlomech v zemi až z Jizerských hor. Kersko je dnes známé především díky pobytu a dílu spisovatele Bohumila Hrabala, který

zde dlouhodobě žil. Natáčel se zde také slavný film Slavnosti sněženek. Hospoda Hájanka, známá z filmu, je stále v provozu.

Od pramene je to už jen kousek ke známé Hájence, kde se vaří divočák se šípkovou anebo se zelím. Tady se přece musíme aspoň vyfotit, je ještě brzy a tak nemají otevřeno.

Odtud už lesem fičíme k chatě pana spisovatele Bohumila Hrabala. Taky je ještě brzy a navíc je chata v rekonstrukci, takže pro veřejnost zatím nepřístupná. Je tady ale chlapík ochotný s námi strávit pár chvil a popovídat si.

Po cca čtvrt hodině odjíždíme k Labi a po cyklostezce do Přerova nad Labem, pak do dědinky Císařská kuchyně a odtud do Čelákovic na oběd. Je to jedna z dražších hospod, ale začalo nám trochu krápat, tak se aspoň schováme. Plný břich, mozek ztich, takže potom si ještě na chvíli dáchnem. Pauza nás nezabije, a co nás nezabije, to nás posilní. Ještě zákusek a kafe a odjíždíme k místní tvrzi.

Středověká gotická tvrz byla založena kolem roku 1300. Za Jana Habartického z Habartic. V roce 1579 byly dokončeny renesanční úpravy. Rozšířením vznikl objekt dnešního půdorysu, okolní hradební zeď s dodnes dochovanou bránou. Po skončení třicetileté války musela být tvrz obnovena, stala se součástí panství Brandýs nad Labem a sloužila k hospodářským účelům.

Potom jedeme dál podél řeky Labe do Brandýsa.

Cyklostezka vede kolem jezera „Mezi mosty“ u obce Kárany. Je příjemně teploučko a tak se v jezeře i okoupeme. Je tu moc pěkně a tak se není co divit, že je v okolí taky dost lidí, kteří tady lenoší.

My už však šlapeme dál kolem Lázní Toušeň do Brandýsa nad Labem. Tady se zastavíme u Kauflandu na nákup. Radka však zjišťuje, že na koupačce zapoměla své hodinky. Takže se s Petrem cca těch 15 kilometrů vrací, ale hodinky

bohužel nenachází. Vrací se zpět do Brandýsa k hospodě „Na hřišti“ Zapíjíme úmrtí hodinek a odjíždíme ven z města, abychom si našli místo na spaní.

Hledáme, ale všude je vysoká tráva, keře, ostružiní, prostě neudržovaný, hnusný, zarostlý les. Kluci se rozjeli do všech stran a nakonec na nás

Pavel volá, že by snad kousek borovicového lesa našel. Je to tak a hurá my máme kde složit hlavu. Všude je tu však spoustu komárů, ale úplné nálety. Stříkáme na sebe veškeré repelenty, co sebou máme. Ale pro ty potvory jsme prostě čerstvá krev a tak nepřestávají útočit. Stavíme teda stany, chvíli kecáme, ale komárům se nelze ubránit a tak jdeme spát.

Najeto máme cca 47 km Petr s Radkou asi 65 km

Úterý 2. července

Vyspaní do růžova odjíždíme před devátou ráno do Neratovic. Tady v hospůdce „U nádraží“ si vypijeme kafe a kofču.

V další dědině Obříství si nakoupíme nějaké potraviny a dále máme namířeno k Řípu. Cestou kolem sebe vidíme plantáže cibule a tak nám to nedá a pár cibulek si pobereme sebou, ať máme taky nějakou zeleninu.

Fouká nám protivítr, jedeme přes Zálezlice, Horní Beřkovice a Černouček, přímo pod horu Říp.

Katka s Vlastíkem alias Nesmrtelným čekají v hospodě, ten vítr je opravdu nepříjemný. My ostatní popojedeme ještě kousek výš pod horu a pak už musíme po svých prudce po kamenech a lesní cestičkou nahoru k rotundě.

Památná hora Říp (čedičová kupa) patří mezi několik nejvýznamnějších míst a symbolů naší národní historie. Vztahuje se k ní základní pověst o příchodu našich předků do země a každý pravověrný Čech by měl alespoň jednou za život na tuto horu vystoupit. Kronikář Dalimil počátkem 14. století uvedl právě horu Říp a její okolí jako místo, kde se usadili první Slované vedení praotcem Čechem při příchodu do nové vlasti. Nová země dostala jméno po vůdci těchto Slovanů Čechovi.

Na vrcholu Řípu leží asi nejznámější románská památka v Čechách, Rotunda sv. Jiří a sv. Vojtěcha, původně zasvěcená sv. Vojtěchovi. Připomíná se k

roku 1126, kdy nechal kníže Soběslav I. na paměť vítězství v bitvě u Chlumce stávající kostelík opravit a rozšířit o západní kruhovou věž. Kostel, jehož zasvěcení bylo mezitím změněno na sv. Jiří, se v 17. a 18. století stal oblíbeným poutním místem.

Ochladilo se a fouká. Na vrcholu si uděláme jen pár fotek a jdeme se ohřát zpátky dolů do hospody. Mají tady už jen zbytek kulajdy a na žízeň jak jinak než pivo. „Ale ten vrchní je nějaký divný, o trochu vody do bandasky jsme ho museli doslova uprosit. Říká, „ale ta voda není zadarmo, já jsem vás viděl, jak jdete na záchod nabírat tu vodu.“ Neruda jeden. No, hlavně že dal, skrblík jeden, vždyť jsme mu taky udělali nějaký kšeft.

A už tu máme večer. Kousek odtud u Krabčic je les, takže je rozhodnuto, spíme tam. Je tu docela slušné místo pro našich pár stanů. Večer se scházíme, pijeme, co teče, kecáme a smějeme se. Všichni máme dobrou náladu.

Najeto máme asi 44 km

Středa 3. července

Ráno se nám opět podařilo odjet už o půl deváté. Odjíždíme do Roudnice nad Labem. Máme v plánu prohlídnout si město a dát si dobrý oběd. Je trochu chladno, ale na kolo je to fajn.

Město Roudnice nad Labem je jedno z nejstarších českých měst se rozprostírá na levém břehu řeky Labe v úrodné Polabské nížině. První zmínky pocházejí z druhé poloviny 12. století. O rozkvět města se v první polovině 14. století zasloužil biskup Jan IV. z Dražic založením kláštera pro nový řád augustiniánů kanovníků. V roce 1603 se roudnického panství ujímá rod Lobkowiczů. Od konce 19. století se Roudnice nad Labem proměňuje v moderní město, které bylo vždy významným kulturním, společenským a hospodářským centrem. Barokní Lobkowiczský zámek, galerie moderního umění, několik kostelů a kaplí, gotický augustiniánský klášter, náměstí s kašnou a sochou sv. Vavřínce, vinice, železný most přes Labe a pozdně gotická věž Hláška coby zbytek městských hradeb, dnes rozhledna – to je malá vizitka města v Polabí jižně od Litoměřic.

Kola parkujeme vedle zámecké zdi. Jsou tady pro cyklisty dobře vybaveni. Lavičky, záchody jen to počasí nám ještě nezařídili. Mohlo by být krapet tepleji.

Po prohlídce opravdu ubohých zahrad u zámku se rozhodujeme, že zámek bude asi taky v takovém stavu.

Jdeme tedy na prohlídku historického centra. Katka s Pavlem jdou ještě do kláštera, ale nám kulturním barbarům stačí prohlídka jen z venkovní části. Město je docela pěkné, ale poměrně rušné. Je přece jenom běžný pracovní den.

Odjíždíme na oběd do blízké dědiny Hrobce. Je to zase podél Labe, takže jízda na pohodu. Tahle restaurace si zaslouží medaili, velké porce a za dobrou cenu, ještě kafe a pak úprk na loď, která nás po Labi převezde přes Bránu Čech. Byl to Semišův skvělý nápad u poobědního piva.

Svištíme si to tedy do Litoměřic. Loď odplouvá ve 14:15 a žádný kopec nás cestou nečeká. Krásně to stíháme. Dokonce se můžeme na krátký čas zastavit i u Památníku Terezín.

Koncentrační tábor Terezín je souhrnné označení nacistických represivních zařízení zřízených za druhé světové války za pevnostními zdmi a valy Terezína. Z formálního hlediska nešlo o koncentrační tábor, ale jednalo se o věznici gestapa (v Malé pevnosti, od června 1940) a o židovské ghetto (v Hlavní pevnosti, od listopadu 1941).

K přístavu už je to jen kousek, takže jsme tady včas a čekáme na příjezd trajektu, který s námi popluje skrz Bránu Čech.

Brána Čech latinsky Porta Bohemica je kaňonovité údolí Labe, kterým řeka vstupuje do Českého středohoří. Údolí se táhne v délce zhruba tří kilometrů. Řeka Labe zde vytvořila krajinu s hlubokým zářezem říčního údolí do Českého středohoří. V dávné minulosti bylo toto skalnaté údolí skutečně významnou a bedlivě střeženou „bránou“ na labské vodní cestě. Nyní tudy čile a svobodně proudí dopravní prostředky všeho druhu, z čehož vyplývá skvělá dostupnost vyzývající k podniknutí příjemného výletu. Turistické trasy vedou po obou stranách údolí.

Loď má zpoždění skoro 45 minut a tak si čas krátíme všeobecným kecáním v podstatě o ničem. Mezitím se kolem nás nashromáždilo spoustu lidí a tak se tlačíme dopředu, abychom se i s koly na loď vlezli. Naštěstí nás berou přednostně, pomáhají nám a skládají kola do podpalubí, zatímco my si sedáme nahoru na přední přímo před kapitánský můstek. Dostáváme navíc slevu, protože platíme kartou, takže naše jízda stojí i s kolem 71 Kč no úžasné. Konečně vyplouváme a docela si to tady užíváme, i když

fouká studený vítr. V podpalubí čepují pivo, takže nám těch 22 kilometrů pěkně ubíhá.

Vystupovat z lodi však musíme o zastávku dřív, takže místo v Ústí nad Labem se vylodujeme už ve Vaňově. Nevadí, do Ústí je to na kole co by kamenem dohodil. Dojedeme tam a v Kauflandu si nakoupíme nějaké jídlo a něco tekutého na zahřátí.

Odtud je to jen 5 kilometrů na parkoviště u jezera Milada. Tady se ještě občerstvíme a pak jedeme krátkým sešupem dolů k jezeru, kde je moc pěkné místo na stanování – tábořiště Milada. V jezeře se ošplíchneme a už stavíme stany a večeríme. Potom společně posedíme, poklábosíme, někteří jdou spát a někteří mají ještě výdrž kecat a pít.

Najeto na kole asi 36 km.

Čtvrtek 4. července

Odjíždíme po ranním koupání o půl desáté do Teplic. To nám ještě trochu svítilo sluníčko. Cestou mírně do kopečka jsme požádali projíždějící popeláře, aby nás nad jezerem vyfotili.

V Teplicích přijde na řadu kávička, zmrzlina a další nákup, tentokrát na dva dny dopředu. Přes poměrně rušné město odjíždíme do dědinky s trochu netradičním názvem Hrob. Cesta vede poměrně slušně do kopce a tak přesto, že se dost ochladilo, tak se slušně potíme.

V této dědince jdeme do místní restaurace „Beseda“ v domnění, že se dobře naobědváme, ale chyba lávky, tady dnes nevaří. Tak ještě že tady kousek mají hladové okno a tudíž kebab to jistí. Napráskáme si břicho úplně do vrchovata. Pro tolik lidí, najednou tady běžně nechystají a tak mají někteří už snězeno

a jiní teprve dostávají svou porci jídla. „Čím zabít čas?“ „No přece pivem Bakalář“ skvělý na spláchnutí. A protože je venku zima jedeme se zahřát zpět do Besedy. Objednáváme si kávu i další pívko a nějaké nealko. Spaní máme naplánováno na fleku pod přístřeškem Husovka.

Tramprská osada Hrob byla založena s cílem uchovat tradice trampingu a vůbec života v souladu s přírodou. Jsme skupina kamarádů, kteří mají rádi přírodu, rádi chodí na trampy a rádi si posedí a zahrají u táborových ohňů. Jako tradiční místo setkávání slouží již po léta náš domovský kemp v Hrobě na Husovce. Zde se na pravidelných setkáních a každoročním potlachu potkávají kamarádi ze zakládajících osad a také naši přívrženci z osad ostatních, ale i lidé, kteří si rádi poslechnou pěknou hudbu.

Snažíme se, aby láska k přírodě v podobě trampingu nadále v okolí našeho města žila a úspěšně se rozvíjela. Proto zapojujeme mladé lidi se smyslem pro přírodu, kteří sami již zakládají své osady.

"Naše " Husovka za poslední roky seznala mnoho změn k lepšímu. Byl zde postaven totem a také pěkný srub, kde se mohou poutníci schovat před nepřízní počasí.

Je to dost do kopce po štěrku, po mezi, po hlíně, takže pro většinu z nás jasná tlačka. Ale ta námaha stojí za to. Stojíme málem s otevřenou pusou, jak se nám to tady moc líbí. Plácek je tady pro docela dost stanů, uprostřed velké ohniště, na straně velký totem, kousek v lese kadibouda a k tomu všemu nádherný dřevěný srub s posezením a v patře volným prostorem na spaní.

Venku to vypadá, že bude každou chvíli pršet, takže sedíme pod střechou, chystáme si večeři, pijeme a klábosíme. Přímě naproti nám s výhledem do krajiny vidíme úžasnou dvojitou duhu. Taky si u totemu děláme společně foto.

Tohle krásné místo bychom nikdy nenašli nebýt Semiše, který má takhle úžasné kamarády trampy.

Najeto máme 25 km.

Pátek 5. července

Ráno se probouzíme do zamračeného počasí, zatím naštěstí neprší. Odjíždíme v 9 hodin. Z kopce to slušně jede a tak jsme za chvíli v Oseku u kláštera.

Cisterciácký Klášter, založený koncem 12. století řádem cisterciáků. Řád cisterciáků vznikl z prvního evropského řádu benediktinů, reformou řeholních pravidel, kterou koncem 11. století provedl Robert z Molesme a posléze i jeho následovník svatý Bernard v burgundském konventu v Citeaux, prvním cisterciáckém klášteře na světě. Klášter tvoří rozsáhlý komplex budov, stavěných od doby románské až po éru baroka. Po celá staletí byl významným střediskem kultury a vzdělanosti, později se zabýval i důlním a průmyslovým podnikáním. Na výzdobě konventního chrámu Nanebevzetí Panny Marie se podíleli mistři vrcholně barokního umění v Čechách

Klášter si však prohlédneme jen z venku, ale protože jsme tady zaparkovali kola poblíž restaurace, ze dveří vylezla strašně uječená ženská a spustila hysterický jekot, že tam ta kola být nesmí. Myslíme si svoje, protože ta naše kola, tak jak byla zaparkovaná, vůbec ničemu nevadila.

Odjíždíme do Litvínova, je to přes kopec, takže pro některé opět jasná tlačka, ale za odměnu tu máme dlouhý sjezd do města. Ve městě obědváme skvělé jídlo v zámecké restauraci. Završíme to odpočinkem v zámeckém parku. No, on to tak docela jako zámecký park ani nevypadá, ale je hned vedle restaurace, což pro nás znamená nespornou výhodu.

Chvilka spánku nám musí stačit, protože musíme vymyslet, jak zítra pojedeme domů. Nasedáme tedy na kola a odjíždíme na místní vlakové nádražíčko zjistit, jak a kdy a vlastně odkud nám to zítra pojede, plus udělat rezervaci na kola. A to nejdřív z Mostu do Prahy a pak z Prahy až do Havířova a Jižní sekce do Hodonína. S paní v pokladně vymýšlíme jak to zítra udělat co nejefektivněji a hlavně zarezervovat místa pro kola. Výsledkem je, že se budeme se muset rozdělit na dvě skupiny, Semiš s Vlastíkem pojedou v 8:22 a Radka, Petr, Tomáš a 10M pojedou vlakem do Mostu v 10:23. V Praze se pak sejdeme na hlavním nádraží. Katka s Pavlem jedou do Hodonína a tak jsou úplně samostatná jednotka.

Odjíždíme více méně spokojeni kolem jezera Most, (je to zatopený lom s průzračnou vodou) že si tady někde v místní hospůdce sedneme. Jsme ale nemile překvapeni jak je tady všechno komerčně připravené na letní sezonu a vlastně hlavně na Olympijský festival Paříž→ Most. Podle toho jsou tady taky ceny. Zmrzlina jeden kopeček 60 Kč o ceně piva ani nemluvě. Projíždíme se promenádou se slunečníky, stánky, restauracemi,

občerstveními, upravenými dětskými hřišti a oblázkovou pláží. Ani nemáme chuť to tady fotit.

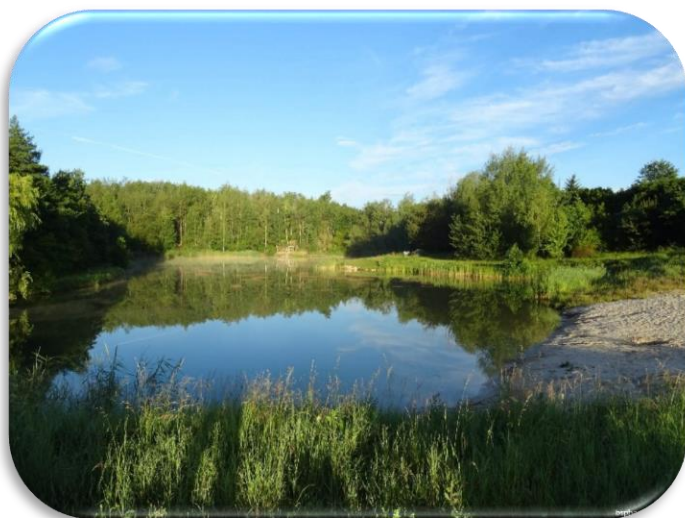

Cyklostezka vede jako devítikilometrový okruh kolem jezera. V pozadí vidíme Hněvín, ale časově nestíháme vyjet až na něj.

Projíždíme kolem všech těch vymožeností moderní doby a šlapeme pořád dál k nějaké normální hospodě s normálním jídlem. A hurá nacházíme přesně to, co chceme kousek v obci Braňany.

Je tady šikovná mladá servírka, posezení venku, klidné prostředí, nikomu nevadí naše zaparkovaná kola, vody si také můžeme nabrat tolik, kolik potřebujeme. Večeříme, pijeme poslední pivko i nějakou štamprli si poroucháme. Přece jenom je to náš poslední společný večer. Stanovat odjíždíme až k deváté večer k místnímu jezírku, který 10M objevila na mapě - Tonovka.

Jezírko je úplně suprovní s malou písčitou plážíčkou, úplně láká ke koupání. Jen nás tady trochu irituje cedule se zákazem stanování. No nic, hledat teď už nic nebudeme a brzy ráno stejně odjíždíme. Navíc, my trampí po sobě vždy pečlivě uklízíme.

Sobota 6. července

Poslední den letošního cyklovandru a ráno je jako vymalované. Takže hezky popořadě. Nejdřív hygiena v jezírku, snídaně a pak balení věcí. Jako první odjíždí do Mostu Vlastík se Semišem a potom zbytek osady. Ještě však stihneme trochu kultury. Jdeme se podívat na kostel, který musel být v roce 1935 přestěhovaný o nějakých 950 metrů. Na tehdejší dobu unikát.

Gotický kostel Nanebevzetí Panny Marie v Mostě byl vystavěn po požáru města v roce 1515 podle plánů Rejtova žáka Jakuba Heilmanna ze Schweinfurtu na místě raně gotické baziliky. Stavba nového chrámu, zasvěceného Panně Marii, byla zahájena roku 1517 a trvala až do začátku 17. století. Jedná se o velké halové trojlodí s tzv. vtaženými pilíři, které ohraničují v interiéru kostela prostor jednotlivých obvodových kaplí a člení emporový ochoz, zdobený polychromovanými renesančními reliéfy s biblickými výjevy. Ze staršího kostela se dodnes dochovala pouze krypta. Při likvidaci starého města Mostu z důvodu těžby uhlí byl kostel přesunut v roce 1975 do blízkosti barokního špitálu s gotickým kostelem sv. Ducha. Stěhování kostela začalo 30. září 1975 a trvalo do 27. října, transport trval plných 646 hodin. Kostel byl posunován na čtyřech kolejích, zezadu byl tlačен a zepředu brzděn hydraulickými válci. Vodováhy a elektronická čidla sledovala veškeré pohyby a výškové odchylky kostela při cestě po nerovném terénu. Nakonec kostel zdolal cestu dlouhou 841,1 metrů průměrnou rychlostí 2,16 centimetrů za minutu. Na novém místě byl pak posazen na nové základy a probíhaly v něm i jeho okolí restaurátorské práce. Přesun kostela je zapsán do zlaté knihy Guinnessových rekordů tisíciletí jako nejtěžší předmět přepravovaný po kolejích, protože jeho celková váha činila 12 tisíc tun. Opětovného otevření se kostel dočkal 4. listopadu 1988, avšak restaurátorské práce v interiéru pokračovaly i nadále a zakončeny byly dohotovením 17 metrů vysokého barokního oltáře. Kostel byl opětovně slavnostně vysvěcen ve dnech 19. a 20. června 1993. Svěcení kostela se ujal Mons. ThDr. Josef Koukl.

Po prohlídce odjíždíme už přímo na nádraží, vlak na nás nečeká. V Praze se pak setkáváme se zbytkem osadníků a do Havířova už jedeme vlakem společně. Ve vlaku ještě popijíme poslední cyklovandrovské pivo, Kluci jen takové nějaké obyč, ale holky pijí přímo Šlechtičnu. Ze Svinova však musíme přesehnout na náhradní autobusovou dopravu do Havířova.

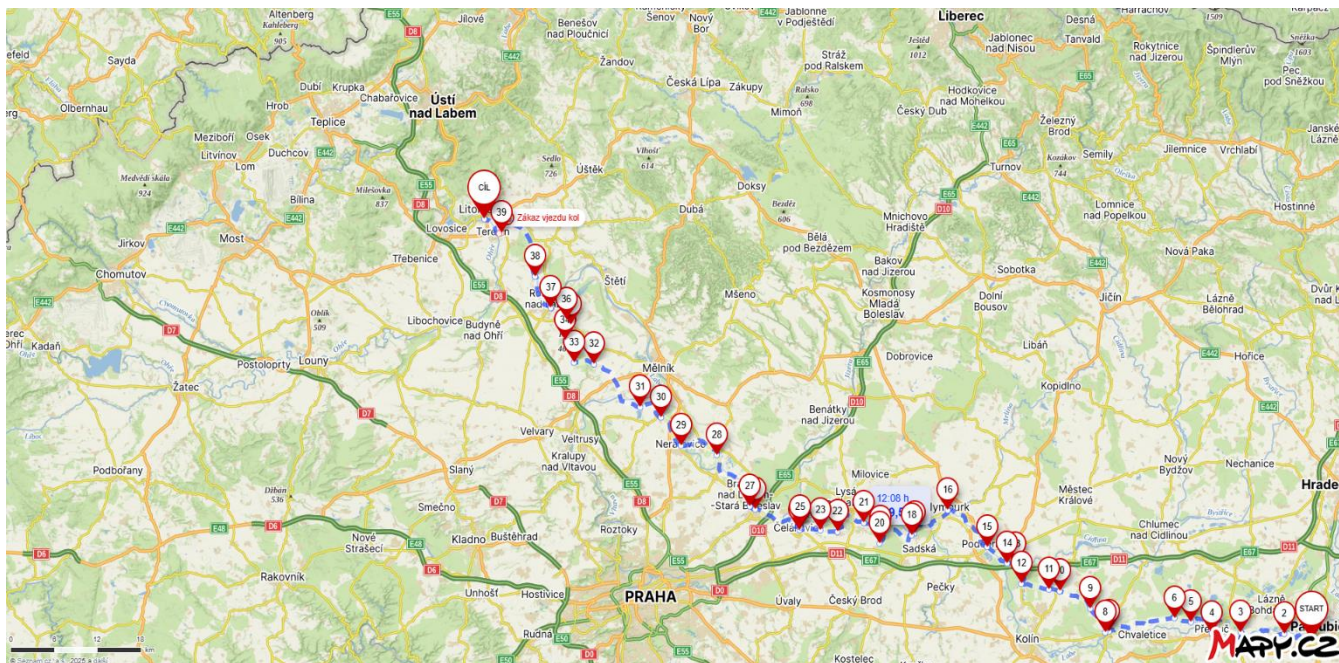
Celkem jsme najeli asi 291 kilometrů. Už dávno jsme si řekli, že naše cyklovandry nejsou o spolykaných kilometrech, ale o zážitcích, které spolu máme a o tom co cestou můžeme vidět a která zajímavá místa navštívit.

Doslov: Šťastný konec má i příběh Radčiných hodinek. Po asi 14 dnech po příjezdu z Cyklovandru, volala paní Radmila z Brandýsa, že má Radčiny hodinky. Nalezl je její kamarád, který jí je předal. Paní našla na hodinkách poslední volané číslo od Katky a tak díky facebooku jí Katka poskytla telefonní číslo na Radku, no a dál snad nemusím pokračovat..... Paradox je, že obě jsou Radmily ☺

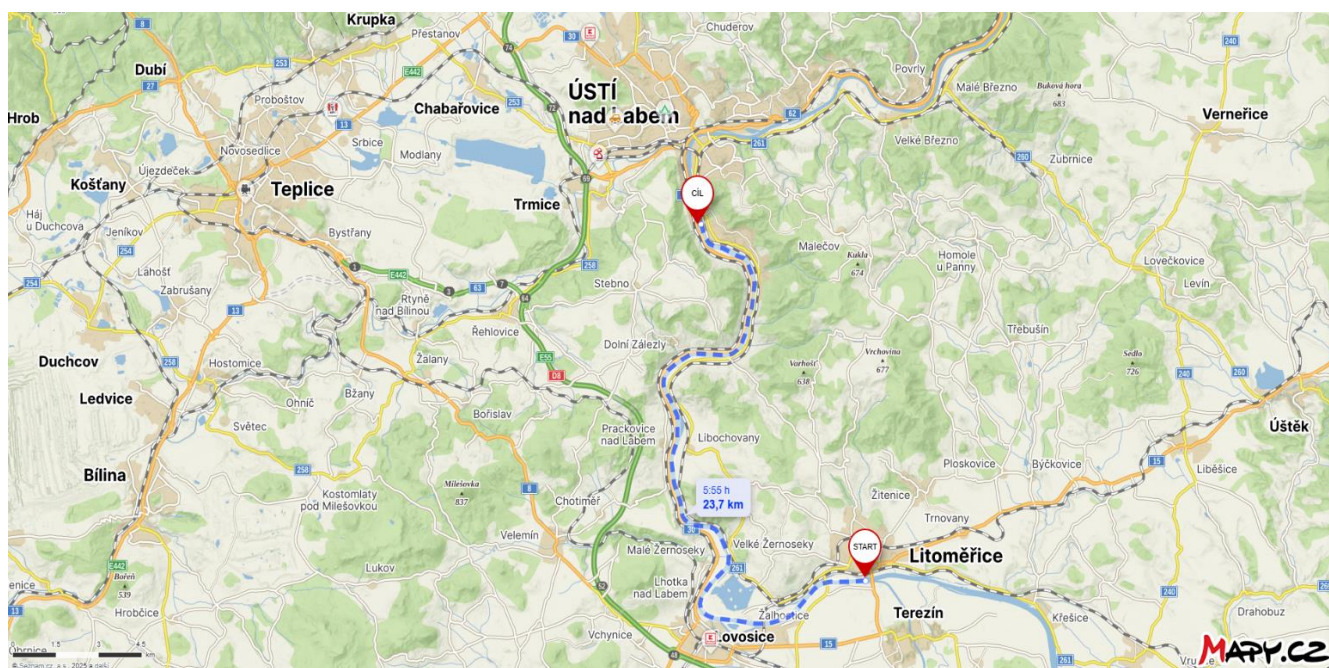
1. Část mapy z Pardubic do Litoměřic k přístavu

<https://mapy.cz/s/gazofotodo>

2. Část mapy po Labi z Litoměřic do Vaňova

<https://mapy.cz/s/makuzozepu>

3. Část mapy z Vaňova do Mostu

<https://mapy.cz/s/gudohahene>

